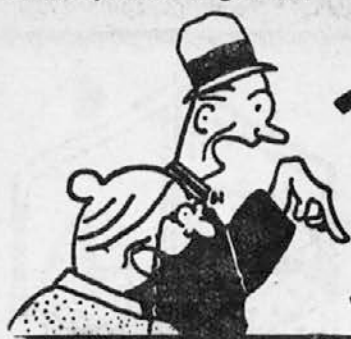

TOTI-LISTI

LETO I.

LIST DOBRE VOLJE ZA SLOVENCE. / IZHAJA DVAKRAT MESEČNO.

ŠTEV. 3.

Tek. račun pri Ljubljanski kred. banki, podr. Maribor št. 11.258. Naročnina: četrtno Din 9.—, polletno 16.—, celoletno 30.—.

Otvoritev Pohorske vzpenjače 1. aprila 1938.

Opravičilo.

Če, prijatelj, v „Totem listu“
čital svoje boš ime,
Spomni se, kaj naš Prešeren
O pušicah rekel je.

Če pa kdo imena nima,
Tu ne bo imenovan.
In če kdo je prazne glave,
Ta ne bo „ob glavo dan“.

Aprilske novice.

S prvim aprilom „Putnikov“ avtokar ne vozi več v Graz.

Z današnjim dnevom pride mesto Maribor v prvi draginjski razred.

V veljavo stopi danes zakon o svobodnem tisku.

„Tote“ novice.

V petek, dne 1. aprila se vrši svinjski sejem, katerega se udeleže tudi naši novi sosedje. Ker je to sila važna reč in v procvit naše trgovine, je prav, da jim takoj prvič pokažemo, koliko svinjine je pri nas in koliko masla imamo na glavi.

Zakaj je nemščina slovanski jezik?

Ker so Nemci prevzeli vso kuhinjsko frassijologijo od bratov Srbov: špajskarta, supa sa ajmohtom, lungenbratna sa knedljma, frišni viršli sa hrenom, štajerske štrudle, rosbratna sa ramom, švajnskotleti sa kraut à la Serbie, vineršnicla i. dr.

Mariborski splavarji. Splavarji so Mariboru že iz pradaavnih časov dobro znani. V novejšem času pa se je število splavarjev znatno pomnožilo, ker so postali splavarji tudi naši zdravniki.

V „Večerniku“ čitamo, da so aretirali konzulja Klause, stalnega obiskovalca vseh mariborskih elitnih kavarn. Radi bi samo vedeli, katere izmed mariborskih kavarn so elite?

KONZUL.

Brez pare mož milijone nudi — ej, to so ptiči redki —, da ne sfrči ta rariteta, ta ptič čepi zdaj v — kletki!

G.

DEŽ.

Kmet mu pravi božji žegen. Jaz pa imam že tretji teden levi čevlji poln dežja! Kje naj v tem bo logika?

„Ha, ha, hup... Prvi april... hup... Sem moji stari... hup... obljubil, da bom trezen ob enajstih do-

ma... hup... Ha, ha, zdaj je pa ura... hup... pet zjutraj in pijan sem kot klada... hup!

ODVETNIKOVA OPOROKA.

Nek premožen in samski odvetnik je napisal sledečo oporoko: „Za edinega dediča vsega svojega premoženja določim norišnico na Studencu pri Ljubljani. Vse, kar imam, sem dobil od norcev in je zato prav, da jim po smrti vse vrnem.“

Katehet pokaže v šoli reprodukcijo Tizianove slike Svete Družine ter razlaga: Vidite, otroci, to je Družina, ki je v siromaštvu in bedi vzgojila

našega Odrešenika. Niso imeli kaj jesti, niso imeli kaj piti in vendar so živeli pošteno življenje in služijo še danes za vzgled.“

„Ta je pa dobra“, se oglasi Tone. „Niso imeli ne jesti, ne piti, od Tiziana slikati so se pa pustili!“

Naročajte „Toti list“! Pišite nam dopisnico in navedite Vaš točen naslov. Pošljemo Vam vse dosedanje številke in položnico.

„Mojzes, kaj pa ti vzdiguješ roko?“

„Tiho, Abraham, moram, sicer bo še kdo mislil, da sem žid!“

Pesem o sodobni paradi.

Kaj zato, če vse propada —
para-bam, para-bam, para-bam-
pam-pam,

kaj zato, če narod strada,
svet rešila bo parada —
para-bam, para-bam, para-bam-
pam-pam.

Na tribuni stoji in se prijazno smehlja.
Mimo pa koraka tisoč ožuljenih nog,
(trdi soldaški so škornji).

Tisoč v železo vkovanih glav,
(težke so, težke čelade)
tisoč uklenjenih misli
preklinja paradni korak
in moža na tribuni.

Za cesto stotisoč ljudi,
stotisoč suhih grl kriči,
pozdravlja moža na tribuni.
In stotisoč grlom
pendrek daje takt,
bajonet dirigira.

Kaj zato, če vse propada —
para-bam, para-bam, para-bam-
pam-pam,

kaj zato, če narod strada.
Svet rešila bo parada —
para-bam, para-bam, para-bam-
pam-pam.

„Ekscelenca, v stodvajsetem mestnem
okraju glad mori.“

„Dajte mi kruha,
skorjico trdega kruha.
Ne zame — za dete.“

„Dajte kruha našim rokam,
da bodo lahko
spet kramp vihte.“

„Ekscelenca, v stodvajsetem mestnem
okraju glad mori.“

„Tako? Kaj je to — glad?

Je to hudo?“

„Huda reč, ekscelenca!
Treba bo kaj ukreniti!“

„Prav! Jaz imam dobro srce!
Jutri ob treh

v stodvajsetem mestnem okraju,
kjer glad mori,
bom sklical parado
za lačne ljudi.“

Kaj zato, če vse propada —
para-bam, para-bam, para-bam-
pam-pam,

kaj zato, če narod strada.
Svet rešila bo parada —
para-bam, para-bam, para-bam-
pam-pam.

Prišel bo gledat bojne poljane,
ko bo že davno boj končan,
in bo zahteval parado
in gledal vojakov bo vrste.

„Kako, da tale vojak
obrnili ni glave v pozdrav na desno?“
„Šrapnel mu je glavo odbil,
ekscelenca.“

„Kako? Brez glave ti gre na parado?
To proti vsem je predpisom!
Glava je del uniforme!
Zaprte moža!“

Kaj zato, če vse propada —
para-bam, para-bam, para-bam-
pam-pam,

kaj zato, če narod strada.
Svet rešila bo parada —
para-bam, para-bam, para-bam-
pam-pam,

Ježek.

Čik.

Na cesti ob pločniku je ležal čik. V svesti si, da se mu bliža konec, je vrgel pogled v preteklost ter modroval: Le čemu sem zagledal ta svet? Čemu so me naredili? Nosil sem ponosno ime „Zeta“ in bil član državnega monopola. Ležal sem v trafiki med tovarišicami. Vstopil je debeluhar, vrgel na mizo stotak in zarenčal: „Škatlo Drina!“ Na mojo malenkost se ni niti ozrl. Prišel je razcapanec. Zahteval je za dinar „Drave“. Kdo neki kadi „Zeta“, sem pomislil? „Deset „Zeta“, prosim“, je dejala mlada gospodična. Pomaknil sem se v ospredje, že sem ležal prodajalki v roki, stisnila me je nekoliko; kar čutil sem, kako mi leze tobak pri glavi in nogah na beli dan. Vrgla me je zopet v škatlo in poiskala bolj rejenega kolego.

Z dneva v dan sem bolj hujšal, jezen nase in na mater, ki me je rodila. Končno sem pa le prišel na vrsto. Prodajalka je bila usmiljenega srca: prvemu beraču, ki je v petek prosil, me je odrinila. Oslinil me je na enem koncu in vtaknil v usta. Počasi sem dogoreval in...

Nežna ženska nožica, obuta v čevljev številka 35 in pol je ugasnila nesrečnemu čiku luč življenja in odrešila potrpežljivega bralca.

B.

Misel.

Sedim v gostilni, hrustam krvavico in zraven prežvekujem časopise: Kako kaj Franko nove meje riše, kako na Vzhodu vam dele pravico? In še poškilim doli v Palestino. Moj Bog, po svetu teče kri kot vino! Ozrem na krožnik pred seboj se in spoznam resnico: Ves svet spominja me na krvavico.

Ježek.

LOKALNI PATRIOTIZEM.

Kamničani imajo svojega mamuta in naj si ga le obdrže. Mi Mariborčani ne rabimo take zverine. Saj imamo že profesorja Baša.

POTRES.

V nedeljo se naš dom je tresel. A kaj je nam potres prinesel? No — v Mariboru in v Ljubljani Zrahljani bili so — možgani.

Opozarjamo

na velikonočno številko, ki bo prekašala vse dosedanje!

DANSKI KONZUL.

Danski konzul Edgar Klaus Nobel je gospod.
Ker pa brez denarja je,
Pumpa ga povsod.

Danski konzul Edgar Klaus Sladko govori.
Šli so mu zato na lim Mariborčani.

Danski konzul Edgar Klaus V Rigi je doma.
Rigal pa zdaj v luknji bo:
„Jetzt ist schäbig da.“

S SODIŠČA.

Sodnik priči: „Kako se pišete?“

Priča: „Jakob Veilchenduft“.

„Kje ste rojeni?“

„V Tarnopolu, Galicija.“

„Kaj ste po poklicu?“

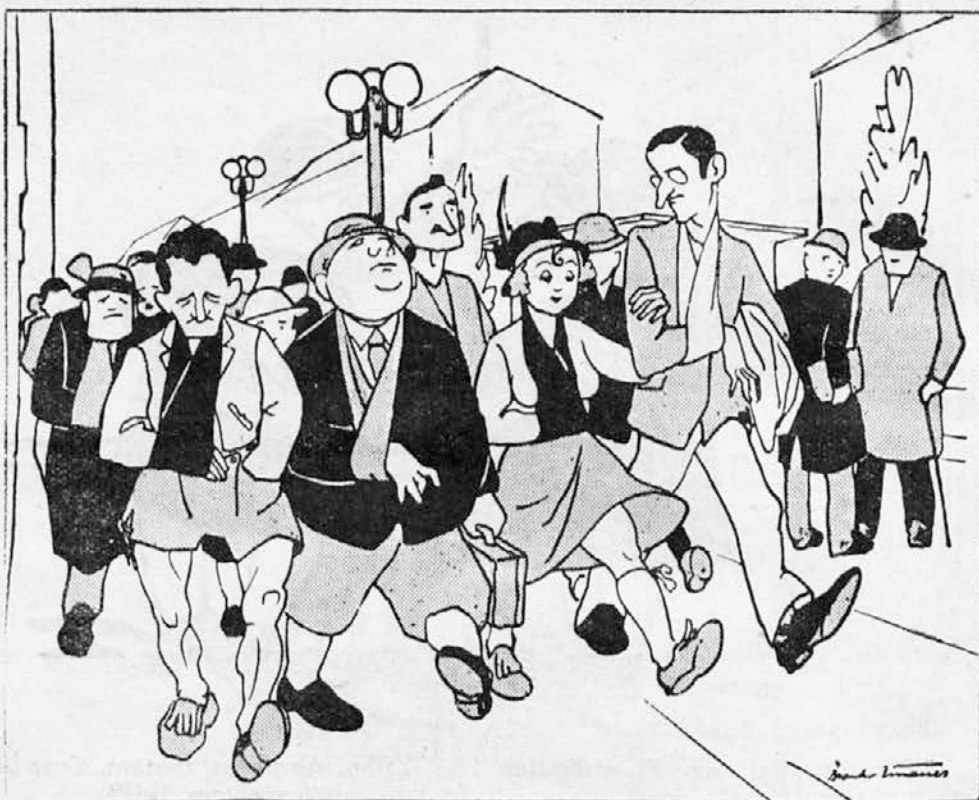
„Trgovec“.

„Kako se imenujejo starši?“

„Mozes in Rebeka.“

„Kake vere ste?“

„No, gospod sodnik, zdaj pa boste debelo gledali: rimsko-katoliške!“

„Oprostite, prosim, ali se je zgodila danes kaka avtomobilska katastrofa ali je mogoče vlak iztiril?“

„Radi otrpnenih rok, mislite? Ne! To so Mariborčani, ki so bili par dni v Grazu.“

Sport.

1. S. S. K. Maribor : S. K. Kranj 4 : 0.

Kratko rečeno, Gorenjci so bili visoki favoriti in bi prav gotovo zmagali, da niso prejeli 4 gole. Zaslugo za zmago Maribora ima v prvi vrsti napadalna vrsta Gorenjcev, kateri je uspelo, da je celo iz najlepših pozicij pošiljala žoge mimo gola.

S. K. Hermes : S. K. Celje 3 : 0.

Zasluzna zmaga Hermesa; imel je odličen napad, a slabšo obrambo. To pa je nasprotnik zvedel šele iz športnih poročil. Športniki, čitajte dnevno časopisje, tam se vam odkrijejo vse nasprotnikove napake! Čitajte vsaj: „TOTI LIST“.

Sonet o mamutu.

Pri Kamniku so mamuta izkopali —
Pradavno predpotopno praživino.
To tridesetlettisočno starino
Svečano so na svetlo solnce dali.

Ponosni Kamničani so postali.
„Kako srčno to ljubimo zverino!
Proslavili žnjo bomo domovino“ —
V vseh listih so navdušeno pisali.

Sklenili so muzej nov otvoriti,
Kjer mamuta ostanki bodo zbrani
In se tako na veke počastiti.

Prenehali so biti Kamničani.
Ker zdaj več niso kranjski Abderiti,
Odslej se zvali bodo — Mamutani.

V. T.

(Ne — Majmunčani. Op. ur.)

Sodišče.

Zbisal Jurček Frnikula.

Sodišče imenujemo sato sodišče kertam clovk pov sodišče prafico pa-jo neker nenajde ker pravjo. sakoni daso hrvašk krivičn. So rasna sodisca. Sreskim sodnikom prafimo sss ker stranke sodnike sekirajo inpa narope. Sodniki okroznih sodisc so sos kerso u sos. Sotniki apelačiskih sodisc so sas kerje tam fse slučaj al sreča. Sodniki kašačiskih sodisc paso skz ker časih tam same kosle strelajo. Pretsojnik sodisca je starešina. Čepaga vidjo namešenci fsdihnejo Ta starrešina-s o gospot. Imamo tudi sodne pripravnike kerso za ispraniznitef vinskikh sodov pripravni. Oficiali nosjo gorindol agte takoda imajo že Ofüs. Na sodiscih vidimo atvokate in druge nepotrebne ludi ki semintja postopajo, toje sodno postopanje. Na sotniji imajo tut svojga svetnika svetka bivo-kracija ki jaha na uratnem šimlu. Tako vitimo daje sodišče selo lepo jaafna naprava.

Iz pridige o. Zlatousta Čenče.

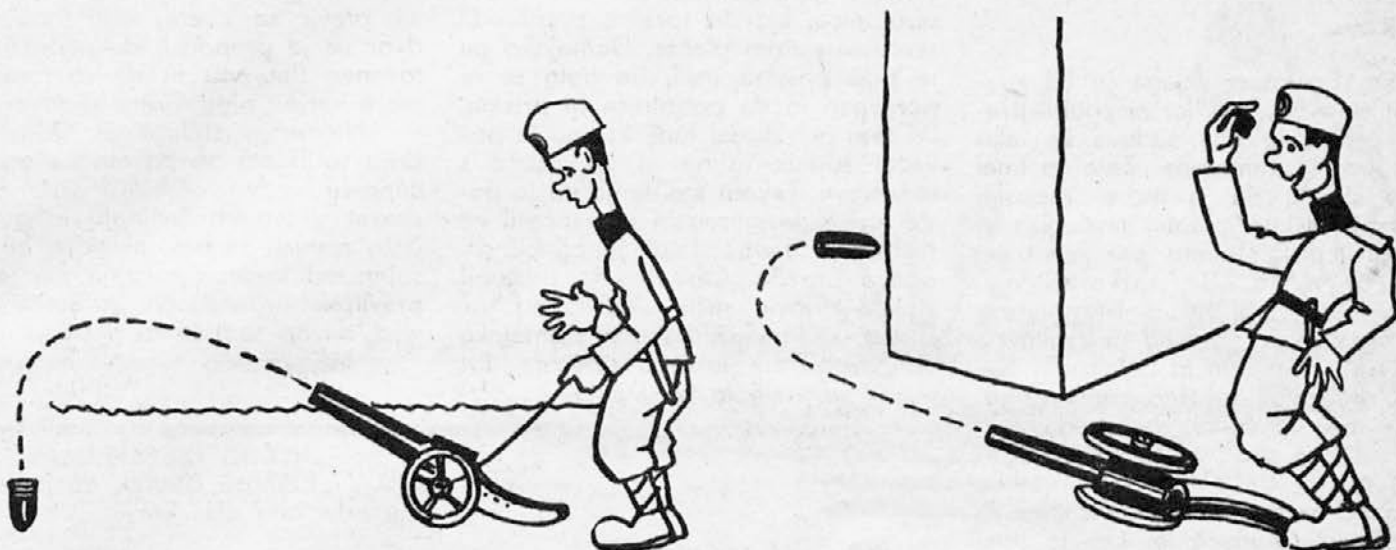
Preljubi kristjani! Kaj mislite, koliko stane sv. misijon? Ali stane 1000 dinarjev? Ne! Ali stane 500 dinarjev? Ne! Ali stane 100 dinarjev? Ne! — Preljubi kristjani! Sv. misijon ne stane prav nič. Kajti on stane samo naše večno izveličanje, samo vprašanje, če nas bo vzel Bog ali hudič.

Micka vzdihne na smrtni postelji: „Vidiš, Janez, takšen si! Jaz umiram, kmalu me ne bo več. Ti boš kar hitro pozabil na me; izbral si boš drugo ženo, še na moj grob te ne bo nikoli.“ Pa jo potolaži zvesti mož: „No, no, Micka, le nikar ne jokaj! Sedaj lepo umri, potem bova pa naprej govorila.“

Do pasu stoji v vodi, oči ima izbuljene, kravato vezano na tilniku, po vsem životu se trese, v eni roki drži denarnico, z drugo prešteva denar. Kdo je to?

Državni uradnik! Zmešalo se mu je, ker so mu plačo zvišali.

Moderna vojaška iznajdba.

Kaj je „Toti list“?

V kavarni Central so sedeli znani mariborski profesorji in jezikoslovci Ivan Mravljak, Karol Tribnik, dr. Ignac Fludernik, dr. Janko Kotnik, dr. Ivan Dornik, dr. Ivan Sušnik, Filip Gašparin, Franc Skok, Stanko Bunc, Bogoj Teply, Borko, Baraga, Arko in drugi. Pogovarjali so se o sintaksi, konjugaciji, deklinaciji, nepravilnih glagolih, grških aoristih, consecuciji temporum in drugih slovniških, oziroma jezikovnih vprašanjih. Naenkrat je prišel v kavarno deček s kupi papirja in zaklical: „Halo, Toti list! Najnovejša številka.“ Vsa družba jezikoslovcev je postala pozorna. „Toti list“ — nova beseda! Kaj neki pomeni?

Tribnik je pripomnil prvi: „Herrgott kerlci! Toti list? Totus, tota, totum — ves, vsa, vse. Ergo: Toti list je list za vse.“

Dr. Kotnik mu je odvrnil: „Po mojem mnenju je Toti list Totem list. Totem pa pomeni v indijanskih narečjih božanstvo ali fetiš. Toraj: Toti list je v zvezi s fetišizmom.“

Bunc je pripomnil: „Toth nemember! Slovak ali sploh Slovan ni človek. Toti list je torej vseslovanski list.“

Dr. Dornik je menil: „Toti list je Toten-liste, seznam umrlih, to je vseh tistih, ki bodo v tem listu literarno obglavljeni. To vem, ker sem sam književnik.“

Dr. Fludernik pa je izjavil: „Jasno! Toti list je Todl ali Toudl list! Vprašanje je le, kdo so todli: izdajalec lista — ta oblika je edino slovniško pravilna! — sotrudniki ali bralci.“ Nato je ponudil tovarišem v nakup svojo nemško slovnico za 4 Din, kolikor stane tudi riba belica.

Drugi so bili zopet drugih nazorov in tako je nastalo splošno je-

zikovno - slovniško - znastveno prerekanje. Nihče od tote cenjene družbe pa ni prišel na toto misel, da je Toti list — toti list! Naravno, saj je edino toti naslov tatega lista pristno prleški!

Kronika D. Goflje.

Trpim na kronični goflji, zato bom pisal kroniko za „Toti list“. V Mariboru ni težko pisati kronike, ker naravnost kronično boleha na senzacijah. — Prišla je pomlad zelena, mladim fantom zaželeno, prve cvetke so zacvele in tudi ptičke zažgozele. Zasedle so park in mestni log. Naša policija ima to grdo italijansko navado, da jih lovi ter jih je oni dan polovila ničkoliko. Nekatere so morale v kajbico, druge — ki preveč kronično frfotajo — v špital!

Sveti Jožek je bil letos res dober možek! Lepo vreme je dal, fantom pa drage deklina, ki bodo zares drage, ker bodo spravile nekaternike v sveti zakon, druge pa — v alimente! Mislim, da je drugo še vedno cenejše...

Maribor je dobil svoj konzulat... Sicer premore ta samo eno osebo, zato pa je ta odlična in petična, tako, da je ponudila revni mestni občini težke milijone. Maribor, ki ve ceniti odličnike, mu je iz hvaležnosti zato dal na razpolago brezplačno stanovanje in hrano...

Mestni trg je dobil noge in zavil točno v najožjo ulico. Sicer pa bodo gospodinje ob sredah in sobotah

kljub gneči brez skrbi, ker bodo na razpolago reševalni avtomobili...

V gledališču so poslednji čas odkrili nov komični talent, sicer ne na odru, pač pa med občinstvom. Sedi v prvi loži ob odru in zabava občinstvo kar najpristrčnejše, tako, da ni pozornost spoštovane publike več osredotočena na oder, temveč v ložo. Rad steče za kako primadono, zato so ga krstili za — stekliča.

Med številnimi zabavnimi oglasi in napisi po mariborskih plotovih, obeta največ tisti: „Sprejemem dva(!) čista gospoda na posteljo, Uršula Počivavnik!“ Upajmo, da je medtem že dobila svoja dva gospoda, da sta res čista, ter da postelja še ni umazana! Bilo srečno!

BALADA.

On je profesor, mož duha
— telo tiščè že leta,
poročil žensko je iz mesa,
telo ji je sred cveta...

On v sferah nedosežnih spi,
jo vodi v sanj gradove,
po njej pa teče vroča kri:
natakne mu rogove...

Tak ona je graščakinja
— čeprav v graščini **sanjski**,
profesor pa rogove ima,
zato je — bik **dejanski**.

Napravil je slab vtis.

Dr. Pravoslav Zgaga je bil znamenit odvetnik. Nikdar ni zgubil pravde, četudi je bila zadeva še tako dvomljiva in zamotana. Zato je imel toliko strank, da je moral zaposliti v pisarni tri koncipiente, ravnatelja in pet strojepisk. Tekom par let si je kupil tri velike hiše, razkošno vilo, avto in lep vinograd; v Mestni hranilnici pa je naložil nad pol milijona Din. Tudi v javnem in kulturnem življenju je užival splošno spoštovanje: bil je občinski svetnik, predsednik Opleševalnega društva, častni član gasilske čete i. t. d. Vseh teh uspehov pa ni želel radi strokovnega znanja in sposobnosti, temveč le, ker je imel spretnega pisarniškega ravnatelja Simona Domajnka, ki je bil duša njegove advokature. Domajnko se ni ukvarjal mnogo s suhoparnimi odvetniškimi in pisarniškimi posli; vse to je raje prepustil šefu in ostalim uslužbencem. Njegova glavna naloga je bila, da je hodil kot priča na sodišče zlasti v težkih in dvomljivih slučajih. Ko je bil n. pr. posestnik Janez Zver obtožen, da je ubil v Pasjem dolu ob priliki nekega pretepa Franceta Mrcino, je Domajnko takoj potrdil kot priča, da se je nahajal obtoženec v kritičnem času v njegovi (Domajn-kovi) družbi v Petelincih in da torej ni mogel zagrešiti očitane mu dejanja. Ob neki drugi priliki je prisegel, da je bil konj, katerega je kupil toženec Jakob Povhe, ob času kupčije popolnoma zdrav in da je dobil bolezen šele pozneje, kar mu je znano iz lastnega opazovanja. Takih slučajev je bilo mnogo. Ker pa je imel Domajnko odločen nastop in ker je izpovedal kot priča jasno in določno, je napravil na sodišče vedno najboljši vtis. Zato so mu dali sodniki polno vero in tako so zmagale v pravih vedno stranke, ki jih je zastopal dr. Zgaga.

Zgodilo pa se je, da trgovec Miloš Varalica, katerega je zastopal dr. Zgaga v raznih zadevah, kljub večkratnim opominom ni hotel plačati stroškov v znesku 6308 Din. Zato je moral vložiti zoper njega tožbo. Pred razpravo je pozval k sebi ravnatelja Domajnka in mu rekel: „Vi veste, da mi Varalica še ni plačal dolžne svote. To morate izpovedati kot priča na sodišču.“ Ves preplašen mu je odvrnil Domajnko: „Seveda je res. Toda kako morete zahtevati od mene, da bom to potrdil kot priča? Saj veste sami dobro...“ Šele ko mu je obljubil odvetnik kot posebno nagrado polovico iztožene svote, se je ravnatelj pomiril in udal.

Pri razpravi je predložil Varalica potrdilo dra Zgaga, da je znesek

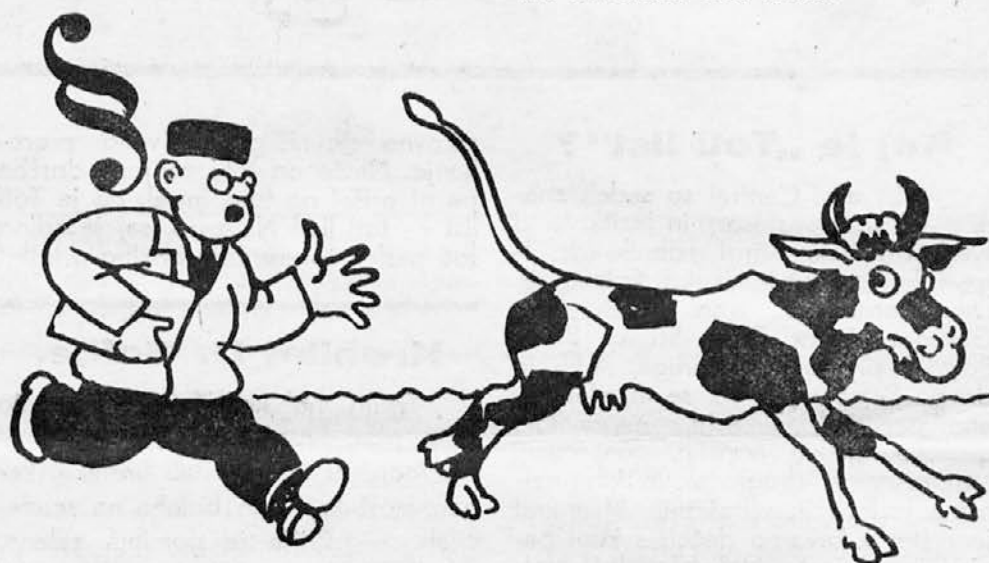
6308 Din že zdavnaj plačan. V to svrhu je uporabil toženec neko staro pobotnico, kjer je spretno preuredil svoto in datum plačila. Domajnko pa je pod prisego trdil, da dolg še ni poravnal in da pobotnica ni pristna. Pri tem je vztrajal tudi, ko mu je pokazal sodnik listino in ga soočil s tožencem. Tekom zaslišanja pa je postal priča nesiguren in je napravil na sodišče slab vtis. Tako je zgubil dr. Zgaga pravdo. Obenem je odstopil sodnik pravne spise državnemu tožilstvu, ki je vložilo zoper Domajnka obtožnico radi krivega pričanja. Pri glavni razpravi je bil Domajnko ob-

sojen radi tega zločina na osem mesecev strogega zapora in izgubo častnih pravic za 3 leta; kajti tudi sodni dvor se je prepričal, da napravi obtoženec slab vtis in da se torej ne more verjeti njegovemu zagovoru.

Najmanje stokrat je Domajnko pred sodiščem po krivem prisegel in napravil vedno najboljši vtis. Samo enkrat v svojem življenju je govoril čisto resnico in baš takrat je bil obsojen radi krivega pričanja, ker je napravil slab vtis. Zlobni ljudje pa pravijo, da na sodišču ni pravice.

V. T.

V „Edinosti“ čitamo, da je neke-
mu advokatu ušla krava.

Zakaj je advokatu krava ušla?

**Ker je dobro vedela, da bi tudi
njo takoj odr.**

POKOJNI SUŠNIK.

Pripovedujejo, da je danes že pokojni vodja Avstrijev priredil nekoč potovanje v različna mala mesteca svoje domovine. Zvedeli so to tudi mestni očetje v neki občini, pa so mu hoteli prirediti lep sprejem. Zbrali so se občinski možje in na seji ugibali, kaj bi mu poklonili. „Nekaj takega mu moramo dati“, pravi župan, „kar bi gospoda presenetilo, nas ne bi nič stalo in da bi tudi vaščani imeli dopadenje nad tem.“ Dolgo so ugibali, nič pametnega jim ni šinilo v glavo. Pa se oglasi tajnik: „Jaz bi že vedel nekaj, pa se bojim povedati.“ Na splošno prigovarjanje je mož le pojasnil: „Čim gospod Sušnik pride, ga kar takoj obesimo! Za njega bo to veliko presenečenje, nas ne bo nič stalo, ljudem se bo pa tudi zelo dopadlo!“

„Sama babjevnost je na tem svetu“, pravi stara mama. „Vsa ta nogometna moštva igrajo vedno in vedno le z enajstimi igralci. Kakor, da bi jim to prineslo srečo!“

LJUBEZEN.

Žena: Dragi, kaj bi napravil, če bi umrla?

Mož: Znorel bi!

Žena: Ali bi se v drugič poročil?

Mož: Ne, toliko pa ne bi znorel!

PRVI APRIL.

Nekega prvega aprila zaloti zakonski zmaj svojega zvestega sotrpina, oziroma moža, ko gorko poljublja brhko mladenko. Možu se seveda o ženi niti sanjalo ni, ko je že stala pred njim. — Mož se zdrzne, a se hitro obvlada in smejoč se zajecelja ženi: „Prvi april! To ni nikaka ljubica, ampak moja nečakinja, ki je še ne poznaš!“ — Žena mu prismoli imenitno zaušnico ter vrne milo za drago: „Prvi april! To ni nikaka zaušnica, ampak moja roka, ki je tudi še ne poznaš!“

Mariborski epigrami. Razgovor med inšpicijentom in šepetalcem.

Je pisatelj in turist —
Vedno roma iz lista v list.

Majhen direktor
Rad komandira,
Fante dekleta
Pridno nadzira.
Kdo je ta stric?
Herr Itz.

Z rdečilom, gospa, popravljamo
šolske šarteke.

Kaj ste šarteka i Vi, da ste po-
trebna poprav?

MARIBORSKI DIHUR.

Po Pohorskih potih je hodil
In muzo za roko je vodil,
Zamaknjen ves žnjo je kramljal,
A čas mu je stihel koval.
Zapustil Parnasa je steze,
Prekinil je z muzo vse zveze,
Književni dihur je postal,
Od sebe več fige ni dal.

V. T.

SA KASARNA?

Si mislil, da si kje v Bavarski
pri Hitlerju v SA kasarni?
Ne, to je zlobni škrat tiskarski,
ker v — mariborski si kavarni!...

MESAR.

Da dek deset pri kili manj dobi,
Začudi se ubogi odjemalec!
Zakaj?! — Napis pravilno se glasi:
N. N. — mesar in prekanjevalec.

VELIKA PUNTARIJA.

Kaj je bilo in zdaj ni več?
— Velika puntarija!
Česa ni bilo, a je zdaj?
— Velika svinjarija!

G.

NEPRAVI NEČAK.

Inšpicijent: „Dragi šepetalec! Za-
šepetaj mi prav na uho, kaj praviš
ti k „Postrežku št. 13“?“

Šepetalec: „Jiranek in Povhe sta
se prav lepo potrudila. Hvalevredno
je, da sta marsikaj izpustila in mnogo
pridejala. Le kaj pravi Harastovič, ko
sta mu pričarala konkurenčnega ko-
reografa?“

Inšpicijent: „Kaj bi rekel! Vrlo
važno, kakor vedno. Povej mi, no,
dragi inšpicijent, ti, ki povsod svoj
nos vtikaš, čemu pa je naslov opereti
„Nepravi nečak“?“

Šepetalec: „Ne veš? Zato, ker je
Parmovega „Nečaka“ bore malo o-
stalo!“

B.

Iz uredništva.

Pišejo nam: „Spoštovani gospod
izdajalec! Čestitam Vam in želim u-
speha na začrtani poti! Prva številka
„Totege lista“ meni sicer ni preveč
ugajala, kajti nisem športnik, niti pre-
možneš. Ni mi zato ugaljala niti vse-
bina, niti cena. V drugi številki sem
pa našel marsikaj zanimivega in še
za pol dinarja ste se pocenili. Uga-
jala mi je vsebina, oblika in slike.
Vtaknil sem list v žep, ga pokazal še
domačim in glej, po treh dneh celo
mi je prišel prav. Zgodilo se je nekaj
človeškega; javna stranišča s papir-
jem niso preobložena in tako se je

Vaš „Toti list“ tudi v tem slučaju lepo
izkazal. Vas prisrčno pozdravlja

Janez Potreben.“

Janezu najlepša hvala! Veseli nas
vse, le tisto „o nečem človeškem“ ne!
V izogib takim slučajem smo sklenili
tiskati naš „Toti list“ odslej na „šmir-
gelpapirju“.

Čudne razmere vladajo pri taj-
ništvu JRZ v Mariboru. Tam se nav-
dušuje baje neki Krajnc za nekega
Korošca in vendar sta oba — Šta-
jerca.

POSILNI.

Kapetan: (posilnemu) Gjuro,
tu imaš dva novca po dinar, kupi za
en dinar „Slovenski Narod“, a za
drugi „Večernik“.

Gjuro (odide, se čez pol ure
vrne brez časopisov, v vsaki pesti
tišči po 1 dinarski novci): Molim Vas,
gospodine kapetane, da mi kažeš, za
kaj dinar da kupim „Slovenski Na-
rod“, a za kaj dinar „Večernik“!

Da lahko bi opravljale
so mlekarce sklenile,

da mleko bodejo odslej
na trg tako vozile...

Tiskala Podravska tiskarna v Mariboru. — Za
tiskarno odgovarja Lojze Strašnik v Mariboru.

Oglasi v „Totem listu“
imajo štirinajstdnevno
vrednost in omogočajo
izdajanje tega lista.

Zahtevajte
p o v s o d

Robausov
„Suhor“

Robausov
zdravilni
prepečenec

Manufakturna
in
modna trgovina
Josip Šraj

Maribor

Palača banovinske hranilnice